

Lake Toba:

text a foto:
Jiří „Choroš“ Hron

po největším sopečném jezeře světa

Je únor, takže nejlepší čas vyrazit někam za teplem. Ona to ale není taková idylka, jak to vídáme na televizní obrazovce. Každoročně když se vracíme, jsme přesvědčeni, že to opravdu bylo naposledy. Na ty těžké podmínky se rychle zapomíná, takže ještě letos. Problém s dostupností vhodných lodí se snažíme každoročně nějak vyřešit. Letos chceme vyzkoušet nafukovací kánoi.

Míst na odpočinek není mnoho

Rozhodující je váha, aby se taková loď dala bez příplatku letecky přepravit jako spoluzavazadlo. Bratři Kutlíci nám ochotně připravili nafukovačku RIO v odlehčené verzi. Zavazadla před odletem pečlivě vážíme, aby váhový limit nebyl překročen.

Týden před odletem nás žádá indonéský kamarád Jacksin, zda by s námi mohl celou cestu absolvovat jeho společník z cestovní kanceláře, Karlos (tak jsem ho ihned přejmenoval). Bude naprosto nezávislý, vezme svůj kajak a vše potřebné. Paradoxně máme my dva, z malé středoevropské země, seznámit rodilého Indonésana s možnostmi pádlování na Sumatře. Proč ne, je to již pátá cesta a jedeme do oblastí, které dobře známe. Vodáctví je v Indonésii považováno za luxusní zábavu, a tak dovoz sportovního zboží, jako jsou kajaky a kanoe, podléhá osmdesáti procentnímu clu. Proto neustále řešíme, jak mít nějaké lodě v místech, která jsou na pádlování ideální.

Přistáváme v Medanu a hned na letišti nás vítá Jacksin. Již z dálky slyším „Jirka, czech water“. To je nezapomenutelná vzpomínka na první ochutnání naší slivovice. Představuje nám našeho budoucího soupevníka Karlose.

Komplikace na sebe nenechají dlouho čekat: zavazadlo s nafukovačkou zůstalo v Londýně a na ostrovy Pulau Banyak nejedí lodě. Oceán si to nepřije, jsou veliké vlny. Takže první den strávíme čekáním na zavazadlo v centru Dasun Kreatif Indonesia Tradicional Game Village, kde sledujeme zajímavý projekt, který učí hrou malé děti řadu dovedností. Něco jako naše školka. Pro mě je největší zážitek, když si spolu s dětmi zkouším, jak se sází rýže. Po kolena ve vodě, ohnutý, to není nic moc... Ale je to zábava. Dokonce se v té kalné vodě dají do ruky chytat ryby. Několik pěkných kousků jsme chytili.

„Paradoxně máme my dva seznámit rodilého Indonésana s možnostmi pádlování na Sumatře.“

Vzhledem k okolnostem se rozhodujeme, že nejprve pojedeme na Lake Toba, kde budeme pádlovat v námi dosud nepoznané části. Lake Toba je největší sopečné jezero světa, 100 km dlouhé, 30 km široké a dosahuje hloubky až 400 m. Nachází se ve výšce 940 m. n. m., takže i když jsme na rovníku, je tady příjemné klima. Tato zatopená kaldera sopky je zajímavé a nevyzpytatelné místo naší planety, v okolí je totiž řada

Klid před nočním přívalem vody

velmi aktivních sopek a musíme doufat, že Toba si dá ještě chvilku pokoj.

Cestování po Sumatře máme oproti běžným turistům jednodušší. Jacksin nám dokáže zajistit jakoukoliv dopravu: z Medanu telefonicky domluví, kam pro nás má auto nebo loď přijet a kam nás má dovést. Je až neuvěřitelné, jak tento způsob funguje.

„Vodáctví je v Indonésii považováno za luxusní zábavu, a tak dovoz sportovního zboží podléhá osmdesáti procentnímu clu.“

Celkem zachovalý mikrobús, kterým jedeme, má ale jednu podstatnou závadu. Teče mu chladič. Přemýšlím, že řidič cestu vzdá a povolá náhradní vozidlo. Ale přece se nenechá připravit o odměnu za docela dlouhou cestu! Jedeme tedy takovou poznávací jízdu. Zastavujeme tam, kde je voda. Potoky, opravny, prodejny... Auto polyká vodu nejrůznější kvality. Díky zastávkám cesta ubíhá pomalu, ale poznáváme život v okolí silnice.

Kupodivu bez zadření motoru dorazíme v pozdní odpoledne do Parapatu. Tady stiháme poslední loď, která nás přepraví na ostrov Samosir uprostřed jezera. V hotelu Romlan, který máme vyzkoušený z předchozích cest, se dobře najíme i vyspíme. Ráno připravíme vše na několikadenní putování po neznámé části jezera.

Karlos je opravdu soběstačný. Má plastový jezerní kajak, který není vybaven komorami, a tak své věci nacpe, kam se dá. Co má být uchováno v suchu dává do zajímavé krabice, která, jak se později dozvíme, je vodotěsná bedna od munice. Tu připevňuje na záď kajaku a vyrážíme. Plán je jasný, chceme každý den ujet 20 až 30 km. RIO je kánoe spíše na tekoucí řeky, ale tady platí heslo: „Špatná loď je žádná loď!“. S obavami sledujeme Karlose, jak se vypořádá s pádlováním na kajaku. Je to dobré, nejede na něm poprvé. Jenom ta bedna s „municí“ mu občas spadne do vody. Zatím se brání tomu, abychom ji naložili do RIA.

Domorodí rybáři, které v okolí vesnic potkáváme, mají klasické dlabanky. Obdivuji, jak umějí jednou rukou pádlovat

Rybář pádlující jen jednou rukou na cestě za obživou

a druhou vytahují síť. Je to najednou jako bychom dopádlovali do pravěku. Okolí jezera je lemováno nádherně zelenými horami s řadou ještě činných kráterů, které spadají přímo do vody. Jsme prostě v jícnu sopky. Je to magické místo. Pokrok se ale nedá zastavit, a tak se ze snu dostáváme do reality. Potkáváme novodobé „dlabanky“. Jsou vyrobené tak, že se podélně přeřízne plastový sud, spojí se šrouby, a je tu rázem nová doba. Z doby dřevěné se dostáváme do doby plastové a to doslova – bohužel. S plastovými odpady se v Indonésii setkáváme velmi často.

stanoval a navíc, přijel netradičním plavidlem. Moskytiéru a plachtu stavíme vždy – déšť v noci přichází velmi rychle a je vydatný. Přes den je ale krásné.

Při setkání s domorodci je Karlos nepostradatelný. Dozvíme se díky němu řadu věcí. Po jednom takovém setkání s potomkem lidožroutů (Batakové se k tomu hrdě hlásí), přichází s návrhem. Ráno bude kousek od nás obrovský trh, který se nepravdělně ve vesnicích kolem Toby pořádá. To musíme vidět. Každý takový trh je zážitkem, ale tento je opravdu výjimečný. Zelenina, ovo-

Doba plastová dorazila na Lake Toba: rybáři s plastovou kánoí ze sudů

Po denní porci kilometrů hledáme místo, kde přechkáme noc. Těch přístupných a vhodných míst není mnoho. Jakmile nějaké opuštěné pěkné místo najdeme, během chvilky se znenadání objeví nějaký domorodec. Ne že by nás tam nechtěl nechat, ale přijde se podívat. Není obvyklé, aby tady někdo

ce, koření, ryby sušené i živé, celá uzená prasata, oblečení... Pastva pro oči i čich, ale hlavně pro foťák. Kupujeme trs banánů a máme před sebou další porci kilometrů.

RIO je bezva, ale přeci jenom ty kilometry ubíhají pomalu. To Pašíka trochu trápí, na kajaku bychom měli kilometrů mnohem více. Takhle to dle najetých kilometrů vypadá, že se flákáme. Ale opak je pravdou. Já také často zdržuji, když se snažím zajet co nejbliže k rybáři, abych ho vyfotil v akci. Navazuji přátelskou atmosféru, když ho plynou česinou chválím za jeho úlovky. Sice mi nerozumí, ale ochotně svůj úlovek ukáže. Pašík nemá rád tuto moji „drzost“, ale bez ní by řada pěkných fotek nebyla. Ten, kdo Pašíka zná, musí potvrdit, že pádlování s ním není žádný pohodový výlet pro nějakého turistu. Najet pořádnou porci denních kilometrů ve svižném tempu, to je pro něj prostě základ. Čím více, tím lépe. Pak je spokojen. Já jsem si za ta léta zvykl. S Karlosem je to víc než v pohodě a po počáteční nejistotě

Cestopisy z Indonésie
najdete na nejčtenějším
cestovatelském portálu v ČR

HedvabnaStezka.cz

Karlos na svém plastovém kajaku. Jsme rádi, že s námi jel, byl neocenitelným pomocníkem při komunikaci s místními.

máme radost, že s námi jede. Pomalému RIU stačí a rozhodně není brzdou.

Za větší vesnicí nacházíme pěkné místo na přenocování. Zanedlouho, jak je obvyklé, přijíždějí po vodě domorodci. Tito mají ale opravdu unikátní plavidlo. Z plastových sudů udělali maxi dlabanku, do které se vejdou hnedle čtyři dospělí domorodci. Karlos s nimi hovoří.

„Celkem zachovalý mikrobus, kterým jedeme, má ale jednu podstatnou závadu. Teče mu chladič.“

Tak jako na každé zastávce, si domorodci dovolují, zda mohou vyzkoušet jeho kajak. Na Tobě se tradičně jezdí na kánoích a tak je to pro tyto hochy premiéra. Kajakářské pádlo jim trochu překáží, ale po chvilce tréninku by to jistě zvládli lépe, jsou šikovní.

Rybáři se rádi pochlubí úlovkem

Vepřové maso na tržišti v islámské zemi. Tato obec byla ale křesťanská.

no ji opravím tesa páskou. Ta je nenahraditelná.

Noc proběhne klasicky – prší. Ráno nevěřím svým očím. Pašík se převaluje v kaluži. Já na svém lehátku netuším, co se v noci dělo. Voda z okolních kopců se valila dolů kolem našeho stanu. Potok, který náhle vznikl, vytvořil dvě ramena, která se pod stanem zase spojila, a po-

„Domorodí rybáři, které v okolí vesnic potkáváme, mají klasické dlabanky.“

kračovala do jezera. Měli jsme kliku. Nečekaná vyvýšenina nás uchránila před potupným spláchnutím. Pravda, Pašíkova luxusní karimatka neměla takovou výšku jako moje nafouknuté lehátko, a tak se probudil ve vodním lůžku. Přes den je ale krásně a vše se rychle usuší.

Cílem cesty je vesnice Panguruan ležící v místě, kde je možné přes most přejít

Další dny pádlujeme podél pobřeží a je možné sledovat život místních obyvatel. Občas si zastavíme na vykoupaní. Sladká prohrátá voda je v únoru pro našince luxusem. Předposlední den na jezeře se nám nedaří najít vhodné tábořiště. Na obzoru se hromadí mraky, které nevěstí nic dobrého. Bereme tedy za vděk prvnímu místu, kde se dá vystoupit. Karlos najde vyvýšenou plošinku, kde si musí trochu poradit s místní vegetací. My máme místo bez vegetace a během chvilky jsme připraveni na případný příděl vody.

Po večeri, jako každý den, nafukuji svoje lože. Používám již mnoho let dětské nafukovací lehátko na vodu. U mnohých to vzbuzuje úsměv, ale já na to nedám dopustit. Slouží dobře v zimě i v létě a hlavně má několik výhod oproti klasickým karimatkám (také jsem jich několik vyzkoušel) – mnohem menší objem, váha a hlavně cena, cca 100 Kč. Navíc, když ji propíchnu, což se stane i jiným nafukovacím podložkám, snad-

na ostrov Samosir. Tady nás vyzvedne řidič, který nás přepraví napříč Sumatrou do Siquilil. Po čtyř až pětihodinové plavbě se dostaneme na souostroví Pulau Banyak, kde proběhne druhá část letošní cesty, ale to je již jiný příběh...

O autorovi

Jiří „Choroš“ Hron

Bývalý závodník ve slalomu a sjezdu. V posledních letech se věnuje vodáckým maratonům po celé Evropě a seakajakovým expedicím. Na seakajaku pádluje každoročně ve Skandinávii. Je členem skupiny, která expedičně pádlovala po všech zajímavých místech jižních moří. Má za sebou již 5 vodáckých expedic do Indonésie. Spolu se synem vlastní firmu REGA Reklamní společnost Hradec Králové. Je stálým spolupracovníkem Pádlera.

